

Balıkçılın Gizli Limanı

Ebru Mina TOMURCUK

Balıkçılın Gizli Limanı

Ebru Mina TOMURCUK

Sisli bir sabahın erken saatlerinde, mavi-gri tüylü ve uzun sarı gagalı bir balıkçıl kahvaltı aramaya çıktı. Uzun yeşil sazların arasından yavaşça yürüdü, her dikkatli adımda uzun ince bacaklarını yükseğe kaldırdı. Parlak kehribar gözleri yumuşak ışıktaki kırışıyordu. Sonra durdu, siyah tepeliğini yana eğdi ve dinledi. Yakınlarda bir yerde küçük bir tıkırtı duydu.

Balıkçıl sazları usulca araladı ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Bataklığın sessiz bir köşesine gizlenmiş küçük, gizli bir liman vardı. Suyun kenarı boyunca kendi iki ayağından büyük olmayan minik ahşap iskeleler kıvrılıyordu. Yanlarında ağaç kabuğundan yapılmış küçük kayıklar yüzüyordu. Balıkçıl hiç bu kadar küçük ve bu kadar sevimli bir şey görmemişti.

İskelenin üzerinde küçük, yuvarlak bir su sıçanı harıl harıl çalışıyordu. Kırmızı bir boyun bağı ve içine çekiç sokulmuş küçük kahverengi bir alet kemeri vardı. Kırık bir tahtayı çekiştiriyordu ama tahta onun küçük pembe patileri için fazla ağırdı. Balıkçıl yaklaştı. "Merhaba," dedi. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Su sıçanı yorgun, endişeli gözlerle başını kaldırdı. "Evet," diye ciyaktadı. "Bir kış fırtınası iskelelerimi kırdı ve günlerdir onları tek başıma onarıyorum." Küçük alnını sildi. "Tahtalar çok ağır, çekicim de çok küçük." Balıkçıl nazikçe başını salladı. "Öyleyse başlayalım," dedi. "Birlikte."

Balıkçıl uzun gagasını ağır bir tahtaya doladı ve yükseğe kaldırdı. Sıçan diğer ucunu tuttu ve nereye gitmesi gerektiğini gösterdi. "Biraz sola! Şimdi aşağı!" diye seslendi. Yumuşak bir takırtıyla tahta yerine oturdu. Sıçanın koyu gözleri parladı. "Başardık!" diye sevindi. Günlerdir çıkardığı ilk mutlu sestti bu.

Kısa süre sonra bir su samuru ailesi gürültünün ne olduğunu merak ederek yüzerek geldi. Balıkçılın kaldırdığını, sıçanın çekiçle vurduğunu gördüler. "Biz de yardım edebilir miyiz?" diye sordular su samurları. "Elbette!" dedi sıçan. Böylece su samurları demet demet çubuk taşıdı ve iskelenin yanına düzgünce yığıldı. Küçük liman birden telaşlı, neşeli seslerle doldu.

Çok geçmeden güçlü dişleri ve kocaman bir gülümsemesi olan bir kunduz geldi. "Tahtaları tam oturacak şekilde kesebilirim," dedi. Ağacı kemirip tam istediği biçime soktu. Balıkçıl her parçayı uzun gagasıyla sabit tuttu. Sıçan minik çekiciyle minik çivileri çaktı. Herkes yan yana çalıştı ve kimse kendini dışlanmış hissetmedi.

Sonra bir ördek ailesi kürek çekerek geldi ve kenarlar için yumuşak otlar getirdi. "Bunları öğrebiliriz," diye vakladılar. Sıçan onlara nereye koyacaklarını gösterdi. Ördekler otları ördü, sıkıştırdı ve düzeltti. Yardım eden her pati ve kanatla iskeleler güçleniyordu. Küçük liman artık hiç boş ya da yalnız hissettirmiyordu.

Bütün öğleden sonra birlikte çalıştılar. Balıkçıl kaldırdı, kunduz kesti, su samurları yığdı, ördekler ördü ve sıçan çekiçle vurdu. Bir tahta sallandığında güldüler, tam yerine oturduğunda sevindiler. Balıkçıl harika bir şey fark etti: Her iş küçüktü ama birlikte büyük ve güçlü bir şey yapmışlardı.

Akşama doğru son tahta sıkıca çakıldı. Küçük iskeleler suyun kenarında dimdik ve sağlam duruyordu. Sıçan geri çekildi ve limana kocaman, parlayan gözlerle baktı. "Eskisinden bile güzel," diye fısıldadı. "Çünkü birlikte yaptık." Balıkçıl başını salladı. "Onu güçlü kılan da bu," dedi.

Hayvanlar iskelenin üzerinde toplandı, yorgun ama mutluydular. Su samurları küçük meyveler getirdi, ördekler yumuşak su bitkilerini paylaştı. Güneş suyu altın rengine çevirirken sıcak, dostça bir halka oluşturup oturdular. Sıçan yeni arkadaşlarına baktı ve en büyük gülümsemesini gösterdi. "Bu liman hiç bu kadar dolu hissetmemişti," dedi. "Arkadaşlarla bu kadar dolu."

O gece küçük liman ay ışığında parladı. Kabuk kayıklar, sağlam yeni iskelelerin yanında güvenle hafifçe sallandı. Sıçan, kırmızı boyun bağı çenesinin altına sıkışmış halde sıcacık yuvasında kıvrıldı, içi ısındı ve huzur doldu. Günlerdir ilk kez her şeyi tek başına yapmak zorunda değildi.

Balıkçıl sessiz akşam göğünde eve uçarken günü düşündü. Kahvaltı aramaya çıkmıştı ama çok daha iyisini bulmuştu: iyi dostlar ve mutlu bir ders. Herkes elini taşın altına koyduğunda büyük işler başarılabilir. Birlikte çalışan bir topluluk, ne kadar küçük olurlarsa olsunlar neredeyse her şeyi kaldırabilir, taşıyabilir ve inşa edebilir.

Sazların arasındaki küçük limanın haberi bataklığa yayıldı. Yeni hayvanlar ziyarete geldi ve yardım etmek için kaldı. Bir kurbağa iskeleyi süpürdü, bir köstebek "Hoş geldiniz" yazan küçük bir tabelayı onardı. Küçük liman herkes için sıcak bir yuva oldu. Ve her ziyaretçi aynı sıcak dersi öğrendi: Birlikte, küçük eller çok büyük işler başarabilir.

O günden sonra balıkçıl sık sık ziyarete geldi. Uzun sarı gagası ve kehribar gözleriyle sazların arasında durur, telaşlı, neşeli limanı izlerdi. Sıçan her zaman el sallardı. "Gel bize yardım et!" diye seslenirdi, patisinde çekiciyle. Balıkçıl da her zaman yardım ederdi. Çünkü mutlu bir gerçeği biliyordu: Herkes birlikte çalıştığında bir topluluk büyük işler başarabilir.

Eğer bir gün uzun yeşil sazların arasında dolaşırsanız, küçük bir tıkırtı sesini dinleyin. Arkadaşlar ve yardımcılarla dolu gizli bir liman bulabilirsiniz. İskeleler yeniden sağlam ve güvenli, su da sakin. Ve tahtaların bir yerinde, kırmızı boyun bağlı küçük bir sıçan sizi karşılamayı bekliyor, çünkü bu küçük liman herkesin yuvası.